

Stretávka

*

New York
Bronx

Vytáhnem zápalku a škrtnám ju o hranu škatuľky. Pozorujem, ako sa pomaly rozhára. Vychutnávam si pohľad na to, ako ju celú pohltí oheň. Tesne predtým, ako si od nej odpálím cigaru, dopadá na ňu dažďová kvapka a uhasí ju. Zamyslím sa a pohrávam sa s myšlienkou, prečo práve mne zhasla. *Ako je možné, že mi zhasla? Bolo to len tou kvapkou, alebo bolo za tým niečo viac? V každom prípade to nenávidím*, musím vytriahnuť druhú zápalku a zopakovať celý proces, táto ale horí a nezhasína. Pomaly si od nej odpaľujem cigaru. Moje pľúca sa v tej chvíli naplnia dymom. Tá chuť je opojná a naplňa každú cievu môjho tela. Cítim v nej zvyšky síry z konca zápalky. Preto nikdy nepoužívam zapaľovač. Pohltí ma teplo, ktoré prekoná chlad steny, o ktorú sa opieram. Potom sa zadívam na ulicu predom mnou. Zapadnutá ulička v centre Bronxu. Vidím staršiu pani preklínajúcu taxikára, ktorý ju ošpliechal vodou z mláky a teraz sa stráca za zákrutou. Tá ma ale nezaujme tak ako partia šiestich ľudí vychádzajúcich z tmavej uličky medzi domami. Je to ulička, ktorej sa ľudia vyhýbajú, pretože im behá mráz po chrbte pri myšlienke na to, čo by sa im tam mohlo stať, ale táto partia také miesta naopak vyhľadáva. Dôkladne si ich obzerám bez toho, aby oni videli mňa. Štyria mladíci a dve dievčatá. Všetci majú načierno nafarbené vlasy a namaľované oči, dokonca aj tí chlapci; *vyzerá to hrozne*. Kožené bundy ovešané reťazami a vysoké kanady na nohách; *nerozumiem tomu, ako sa môžu takto obliekať*. Sú zjavne pod vplyvom alkoholu a možno aj nejakých podradných drog. Myslia si, akí sú nedotknuteľní a že im patrí celý svet.

„Už dávno ste moji, len o tom ešte neviete,“ zašeptám sám pre seba a pousmejem sa nad nimi. Ako ich tak pozorujem, spočinie môj pohľad na jednom z dievčat, je pomerne mladé a zjavne sa dalo zviať

na zlé chodníčky staršími priateľmi. Vtedy sa obzrie a spozoruje ma; keď si to uvedomím, zmizne mi úsmev z tváre. Len tam tak stojí a pozerá priamo na mňa. Svojoľne sa mi zodvihne ľavý kútik pier. Odvracia odo mňa pohľad a pokračuje ďalej so svojou partiou. Keď sa strácajú za rohom, odlepím sa od steny, ktorá ma doteraz podopierala, a sledujem ich. Vidím, ako vchádzajú do najbližšieho hotela; *poriadna diera, ale kde inde by ich prijali*. Ako sa blížim ku vchodu do hotela, dážd' je intenzívnejší. Vojdem dnu a napravím si kabát, aby z neho opadli kvapky. Vykročím vpred priamo k výťahom.

„Pane, tu sa nesmie fajčiť!“ zvolá na mňa mladá recepcná. Ignorujem ju a pokračujem. „Pane, ste hluchý, tu sa nefajčí!“ zreve na mňa tentokrát. Zastavím sa a otočím sa k nej, pomaly vykročím a dôkladne si ju obzerám od hlavy až po pás, pretože zvyšok tela je skrytý za stolom, ale určite aj ten stojí za pohľad. Pristúpim až k pultu.

„Pardon, slečna, ale kde mám tú cigaru uhasiť?“ ironicky sa pýtam, keďže nikde nevidím popolník.

„Popolník je vonku,“ drzo odvrkne. To ma už dosť vytočí, nikto sa so mnou nebude takto hnusne rozprávať. Nie som na tom tak zle, aby som počúval jej drzé reči. Ani to, že je krásna, jej teraz nepomôže. Zdrapnem ju za ruku.

„Čo to robíte? Okamžite ma pustte, lebo zavolám políciu!“ Teraz už v jej hlase nepočujem drzosť, ale strach. Vytiahnem cigaru z úst a začnem ju hasiť o jej dlaň. Zjačí od bolesti a druhou rukou ma začne udierať do ramena. Je to útle žieňa a jej údery takmer necítim. Nepustím ju, až kým z cigary neprestane stúpať dym.

„Môžeš byť rada, že si obišla tak ľahko, no ak nezmeníš svoje správanie, tak sa ešte uvidíme.“ S týmito slovami ju púšťam, jemne odsáčam a rázne vykročím k výťahu.

„Ty hnusný hajzel, skurvený,“ kričí po mne, ale už si ju nevšímam a vchádzam do výťahu. Zatvára a hýbe sa bez toho, aby som stlačil gombík, viem, kam sa potrebujem dostať. Na treťom poschodí sa zastaví a výťahové dvere sa otvoria. Vychádzam a mám namierené k posledným dverám na chodbe. Kráčam rýchlo, ani sa neobzriem na čísla izieb, nepotrebujem to, viem presne, kam idem. Keď prídem k dverám, bez váhania ich vykopnem. Drevo sa s hlukom rozštíepi

a zámka sa vylomí. Aj napriek tme vidím opité decká kľačiace na zemi. Pri ich kolenách je kriedou nakreslený pentagram. Jediné svetlo v miestnosti sú sviečky, ktoré zhasli s mojím príchodom.

„Čo tu chceš?!“ vyskočí dlhovlasý chlapec, najstarší spomedzi nich, a pohne sa mojím smerom. Chytím ho jednou rukou pod krk a zdvihnem ho zo zeme, aj keď nie je oveľa ľahší odo mňa. Jeho nohy sa začnú klepať, lebo necítia zem. Snaží sa uvoľniť moju ruku, ktorá ho dusí.

„Práve ste tu pri seanse zapredali duše Diablove!“ zhúknem na nich.

Chrapľavé, „áno“ je jediné, na čo sa zmôže chlapec, ktorému moje zovretie ani viac nedovolí povedať.

„Pustite ho,“ prosí ma dievča so slzami v kútikoch ešte pomerne nevinných očí, ktoré si ma ako jediné všimlo na ulici. Keby som mal svedomie, určite by som na tie oči dal, pretože sú krásne. Našťastie žiadne nemám. Ostatní len sedia a vystrašene na mňa pozerajú.

„Prišiel som si po to, čo je teraz už moje,“ s týmito slovami púšťam chlapca, ktorý už naposledy vydýchol. Jeho mŕtve telo padá na zem a dievča sa vrhá za ním.

„Nie!“ kričí so slzami v očiach. No ja jej nevenujem ani pohľad, pretože som zaneprázdnený tým, že vyťahujem svoju nabitú zbraň s tlmičom z puzdra. Kým sa dostalo dievča zo stredu miestnosti k mŕtvemu telu, už som prvýkrát vystrelil a trafil jedného z chlapcov priamo do srdca. Strieľam ďalej a mierim presne, takže netrpia, až na posledného chlapca, ktorý sa pokúsi utiecť, a preto ho trafím len do ramena. Padne k zemi a zvíja sa v bolestivých krčoch. Pomaly idem k nemu.

„Pomóc, prosím, pomóc,“ kričí z plných pľúc. Keď už stojím priamo nad ním, skloním sa k nemu.

„Nikto ťa nepočuje, chlapče, môžeš kričať, koľko len chceš.“ Vtom jeho pohľad padne na vchodové dvere, ktoré sú na svojom mieste, ani náznak po tom, že by som ich pred chvíľou vykopol. Žiadna vylomená zámka, naviac sú ešte aj zamknuté, čo predtým neboli. Pozrie na mňa.

„Prosím, nezabíjajte ma,“ žiada ma o vykúpenie, ale v jeho hlase počujem, že je už zmierený so smrťou. Priložím mu chladnú hlaveň na

čelo, chlapec zatvára oči a pripravuje sa na to, čo je neodkladné. Vystrelím. Vstanem a z vrecka vyťahujem vreckovku. Utriem si ňou z tváre kvapky krvi, ktoré tam zostali po poslednom stlačení kohútika. Nie je ich veľa. Počujem dievčenský plač, uvedomujem si, že to dievča tam ešte stále kľučí a objíma mŕtve chlapcovo telo. *Prečo neušla, veď mala príležitosť, a ja som na ňu úplne zabudol. Stále tam len kľučí a plače, nerozumiem tomu.* Pristúpim k nej a nechápavo sa na ňu hľadím. To ona ale nevidí, nie je ochotná sa na mňa čo i len pozrieť.

„Prečo?“ To je jediné, čo počujem cez jej plač.

„Pretože mi zapredal svoju dušu a ty si urobila to isté, to ja sa ťa pýtam prečo? Prečo si sa dala na niečo také?“ spýtam sa jej a zároveň si aj odpovedám. „Mala si ho rada a vedela si, že ak by si odmietla, opovrhoval by tebou a to si nechcela. Ty si ho milovala?“ pýtam sa na niečo, čo je očividné.

„Áno, milujem ho,“ odpovedá mi a jej plač stále neustupuje.

„Nie, ty si ho milovala, teraz tu už nie je.“ *Teraz je už môj.* „Bola chyba, že si sa dala tak zviať.“ Nízke dievča stále plače, stále trpí. *Nerozumiem tomu, ako sa mohla tak zamilovať, nerozumiem ľudským citom a som rád, že ich nemám.* Myslím, že si už vytrpela dosť, vyťahujem druhý zásobník. Prázdny vyhodím zo zbrane a plný do nej vsuniem. Stlačím záchyť záveru a hlaveň zaklapne na svoje miesto.

„Krásny zvuk,“ zašeptám.

„Kto vlastne si?“ spýta sa ma cez slzy.

„Diabol, ale nie som ľudský psychopat, ktorý si to o sebe iba myslí. Ja som skutočný a jediný Diabol.“ Nič nehovorí, nič sa nepýta, iba plače. Dievča je na tom už beztak zle, nejdem ju zaťažovať ešte viac, vecami, ktorým aj tak zjavne nerozumie. Poslednýkrát objíme chlapcovo mŕtve telo a pobozká ho na čelo. Tlmičom jej odhrniem tmavé vlasy a priložím jej ho ku spánku. Z oka sa jej vykotúľa posledná slza, ktorá pokračuje po líci až na bradu a odtiaľ padá na chlapcovu hlavu, ale ešte predtým, ako dopadne, dievčaťu preletí guľka hlavou. Skloním hlavu a zavriem oči. Nie kvôli svedomiu, ale preto, aby som cítil životnú energiu týchto deciek. Zrazu začujem húkačky, pozriem sa von a vidím modro-červené záblesky. Pribehnem k oknu a všímam si,

ako z troch policajných áut vybiehajú ozbrojení chlapi rovno do hotela.

„Hlúpa recepčná,“ zašeptám. *Keby tu bola, mal by som sedem duší, nie šesť. Ale keď neprší, nech aspoň kvapká, aj keď vonku je poriadny lejak*, pomyslím si. Vložím si do úst cigaru, ktorá sa objavuje v mojej ruke, pripálím ju zápalkou a odídem s úsmevom bez toho, aby som opustil miestnosť.

*

*Las Vegas
Kasíno Hell*

Sedím pri pokrovom stole a čakám, kým sa zamiešajú karty. Chýbajú mi tie staré časy, keď ešte karty kopal krupier, a nie tie dnešné prístroje. Čo mi ale na tých starých časoch chýba najviac, je asi to, že keď vám dal kartu, ktorá vám nesadla, tak ste skrátka vytiahli revolver spoza opasku, zastrelili ho a hrali ďalej, akoby sa nič nestalo. Ostatní sa na vás len pozreli, rýchlo pochopili, čo sa stalo, a starali sa o svoje. Kým sa zamýšľam nad starými časmi, po stole sa ku mne šúcha moja prvá karta, ale počkám si aj na druhú, až potom sa pozriem. Krupier rozdá karty všetkým hráčom pri stole a keď sa aj ku mne dostane druhá karta, chytím ich a prisuniem po stole k sebe. Ľavou rukou ich zakryjem pred zrakom ostatných hráčov a pravou ich jemne nadvihnem, len toľko, aby som ich videl ja a nikto iný za stolom, aj keď ostatní hráči sú zaujatí svojimi kartami. Prišla mi srdcová štvorka a pikový kráľ, nič extra kombinácia, ale prehra mi teraz neprekáža, neprišiel som sem kvôli tejto hre.

„Hrám,“ hodím do banku žetóny na základný vklad. Rozhliadam sa po stole a po ostatných hráčoch, no v skutočnosti si všimam celé kasíno. Barmana, ktorý mieša drink pre ženu s vyzývavým výstrihom. Hneď vedľa nej sedí holohlavý chlapík v koženej bunde popíjajúci nejakú brečku. Pozerá sa na televíziu, v ktorej hovoria niečo o masovej vražde mladých deciek niekde v New Yorku. Ešte predtým, ako skočí pred kameru mladý agent FBI, aby zabránil nakrúcaniu, všimnem si